

Laodycea - Numer pięć

Ostatnie trzy

Jeff Pippenger

2023-09-03

Idealnie rzecz biorąc, siedem kościołów i siedem pieczęci należy rozumieć jako równoległe symbole, reprezentujące wewnętrzne i zewnętrzne linie tej samej historii. Trzeba też zauważyć, że gdy rozpatruje się ostatnie trzy kościoły i ostatnie trzy pieczęcie, linia historyczna przedstawiająca postępujący tok dziejów nie jest głównym tematem tych symboli. Gdy kościoły są interpretowane w kontekście równoległych historii, następstwo dziejów stanowi istotny element symboliki, ale nie jest tak wówczas, gdy ostatnie trzy kościoły i pieczęcie traktuje się jako symbol sam w sobie.

Ostatnie trzy kościoły, jako symbol, dotyczą relacji trzech grup oraz dynamiki interakcji trzech grup czciocieli reprezentowanych przez różne kościoły. Ostatnie trzy pieczęcie identyfikują lud Boży, reprezentowany przez Mojżesza i Eliasza. Eliasz reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące, a Mojżesz — sprawiedliwych zmarłych.

A gdy otworzył piątą pieczęć, ujrzałem pod ołtarzem dusze tych, którzy zostali zabici z powodu słowa Bożego i z powodu świadectwa, które zachowywali; i wołali donośnym głosem, mówiąc: Jak długo, Panie, Święty i Prawdziwy, nie sądzisz i nie mścisz naszej krwi na mieszkańcach ziemi? I dano każdemu z nich białą szatę; i powiedziano im, aby jeszcze przez krótki czas odpoczęli, aż dopełni się liczba ich współsług i braci, którzy mieli być zabici tak jak oni. A gdy otworzył szóstą pieczęć, oto nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi; i słońce stało się czarne jak wór z włosia, a księżyc stał się jak krew; i gwiazdy niebios spadły na ziemię, jak drzewo figowe zrzuci niedojrzałe figi, gdy wstrząśnie nim gwałtowny wiatr. I niebo zwinęło się jak zwój, gdy się go zwija; a każda góra i wyspa zostały poruszone ze swoich miejsc. A królowie ziemi, i wielcy, i bogaci, i dowódcy, i mocarze, i każdy niewolnik, i każdy wolny, skryli się w jaskiniach i między skałami gór; i mówili do gór i skał: Padnijcie na nas i ukryjcie nas przed obliczem Tego, który siedzi na tronie, i przed gniewem Baranka; albowiem nadszedł wielki dzień Jego gniewu, i któż może się ostać? Objawienie 6:9-17.

Siostra White informuje nas, że piąta pieczęć odnosi się do „okresu w przyszłości”. Wersety piątej pieczęci pytają, kiedy Bóg osądzi papieństwo za zamordowanie ludu Bożego w czasach Ciemnych Wieków. Udzielono odpowiedzi, że w „ostatnich dniach” Bóg osądzi papieństwo zarówno za tamte morderstwa, jak i za inną grupę męczenników, którzy również zostaną zabici przez papieństwo podczas kryzysu prawa niedzielnego.

„I gdy otworzył piątą pieczęć... [Objawienie 6:9-11]. Tutaj ukazano Janowi sceny, które nie były rzeczywistością, lecz tym, co miało nastąpić w pewnym przyszłym czasie.” Manuscript Releases, tom 20, 197.

Natchnienie także potwierdza, że dusze pod ołtarzem, które pragną wiedzieć, kiedy Bóg osądzi papieństwo, są związane z dwoma głosami anioła, który w osiemnastym rozdziale Objawienia

oświeca ziemię swoją chwałą.

„Gdy otwarto piątą pieczęć, Jan Objawiciel ujrzał w widzeniu pod ołtarzem zastęp tych, którzy zostali zabici z powodu Słowa Bożego i świadectwa Jezusa Chrystusa. Potem nastąpiły sceny opisane w osiemnastym rozdziale Księgi Objawienia, gdy ci, którzy są wierni i prawdziwi, są wezwani, aby wyjść z Babilonu. Objawienie 18:1–5 zacytowane.” Manuscript Releases, tom 20, 14.

W osiemnastym rozdziale Apokalipsy sąd nad katolicyzmem jest podwójny, gdyż tam i wtedy zostaje on ukarany nie tylko za tych, których zamorduje w „ostatnich dniach”, lecz także za ofiary morderstw z czasów ciemnych wieków rządów papieskich.

A usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie stali się uczestnikami jej grzechów i abyście nie doznali jej plag. Bo jej grzechy sięgnęły aż do nieba, a Bóg wspomniął na jej nieprawości. Oddajcie jej, jak i ona wam oddawała, i odpłaćcie jej podwójnie według jej uczynków; w kielichu, który napełniła, nalejcie jej podwójnie. Objawienie 18:4-6.

Szósta pieczęć przedstawia jeden z klasycznych biblijnych obrazów wydarzeń, które bezpośrednio poprzedzają Powtórne Przyjście Chrystusa w czasie siedmiu ostatnich plag. Kończy się wprowadzeniem do siódmego rozdziału Objawienia — rozdziału, który przynosi odpowiedź na pytanie postawione w ostatnim wersecie szóstej pieczęci: „Któż zdoła się ostać?” Istnieją dwie grupy, które staną jako Boży sztandar w kryzysie ustawy niedzielnej, który zakończy się, gdy nadejdzie siedem ostatnich plag. Tymi dwiema grupami są sto czterdzieści cztery tysiące, reprezentowani przez Eliasza, oraz „wielki tłum”, reprezentowany przez Mojżesza. Te dwa symbole — Mojżesz i Eliaz — zostały wcześniej wskazane jako ci, którzy staną na końcu świata, ponieważ obaj stanęli z Chrystusem na Górze Przemienienia.

Pierwszej grupie papieskich męczenników z mrocznych wieków dano białe szaty, a drugą grupą, na którą kazano im czekać, aż się dopełni, jest „wielka rzesza”, która również nosi białe szaty. Piąta i szósta pieczęć nie przedstawiają równoległej historii piątego i szóstego zboru, lecz dają świadectwo o dwóch grupach, które w „ostatnich dniach” stają jako sztandar dla Pana. Te dwie grupy to ci, którzy ogłaszają poselstwa dwóch głosów w osiemnastym rozdziale Księgi Objawienia. Poselstwu, które wówczas zostaje ogłoszone, towarzyszy wylanie Ducha Świętego, jak obrazuje to historia Pięćdziesiątnicy oraz historia Wołania o Północy na początku adwentyzmu.

Anioł, który przyłącza się do głoszenia poselstwa trzeciego anioła, ma oświecić całą ziemię swoją chwałą. Zapowiedziane jest tu dzieło o zasięgu ogólnoswiatowym i niezwyklej mocy. Ruch adwentowy z lat 1840–1844 był wspaniałym przejawem mocy Bożej; poselstwo pierwszego anioła zostało zaniesione do każdej placówki misyjnej na świecie, a w niektórych krajach panowało największe ożywienie religijne, jakie widziano w jakimkolwiek kraju od czasów Reformacji XVI wieku; lecz wszystko to zostanie przewyższone przez potężny ruch związany z ostatnim ostrzeżeniem trzeciego anioła.

To dzieło będzie podobne do tego z Dnia Pięćdziesiątnicy. Jak „wczesny deszcz” został dany — w wylaniu Ducha Świętego na początku głoszenia ewangelii — aby weszło cenne ziarno,

tak „późny deszcz” zostanie dany pod koniec, aby żniwo dojrzało. „Wtedy poznamy, jeśli będziemy dalej dążyć do poznania Pana: Jego wyjście jest pewne jak poranek; i przyjdzie do nas jak deszcz, jak deszcz późny i wczesny dla ziemi.” Ozeasza 6:3. „Weselcie się więc, dzieci Syjonu, i radujcie się w Panu, waszym Bogu, bo dał wam deszcz wczesny w odpowiedniej mierze i sprawi, że spadnie dla was deszcz, deszcz wczesny i deszcz późny.” Joela 2:23. „W ostatecznych dniach, mówi Bóg, wyleję Ducha mego na wszelkie ciało.” „I stanie się, że każdy, kto wezwie imienia Pana, będzie zbawiony.” Dzieje Apostolskie 2:17, 21.

"Wielkie dzieło ewangelii nie ma się zakończyć mniejszym przejawem mocy Bożej niż ten, który cechował jej początek. Proroctwa, które wypełniły się w wylaniu wczesnego deszczu u zarania ewangelii, mają się ponownie wypełnić w późnym deszczu u jej kresu. Oto są 'czasy ochłody', których oczekiwał apostoł Piotr, gdy powiedział: 'Przeto upamiętajcie się i nawróćcie, aby wasze grzechy zostały zglądzone, gdy nadejdą od oblicza Pana czasy ochłody; a On pošle Jezusa.' Dzieje Apostolskie 3:19, 20." Wielki bój, 611.

Po tym, jak szósta pieczęć stawia pytanie, które wprowadza Eliasza i Mojżesza, przedstawionych w siódmym rozdziale Księgi Objawienia, zostaje otwarta siódma pieczęć, która opisuje wylanie Ducha Świętego na te dwie grupy. Warto zauważyć, że w tym opisie mowa jest o ciszy trwającej pół godziny. Wylanie późnego deszczu, przedstawione przy otwarciu siódmej pieczęci, obejmuje okres ciszy.

A gdy otworzył siódmą pieczęć, zapanowała w niebie cisza na około pół godziny. I ujrzałem siedmiu aniołów, którzy stali przed Bogiem; i dano im siedem trąb. I przyszedł inny anioł i stanął przy ołtarzu, mając złotą kadzielnicę; i dano mu wiele kadzidła, aby złożył je wraz z modlitwami wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który jest przed tronem. I dym kadzidła wraz z modlitwami świętych uniósł się przed Bogiem z ręki anioła. I anioł wziął kadzielnicę, napełnił ją ogniem z ołtarza i rzucił na ziemię; i rozległy się głosy, grzmoty, błyskawice i trzęsienie ziemi. Objawienie 8:1-5.

Jak właśnie zauważono we fragmencie książki *The Great Controversy*, późny deszcz zaczyna być wylewany, gdy potężny anioł zstępuje i rozświetla ziemię swoją chwałą. Późny deszcz rozpoczął się, gdy „wielkie budynki Nowego Jorku zostały zwalone” 11 września 2001 roku.

Czy teraz rozchodzi się pogłoska, jakobym twierdziła, że Nowy Jork ma zostać zmieciony przez falę pływową? Tego nigdy nie powiedziałam. Powiedziałam natomiast, patrząc, jak wyrastają tam wielkie budowle, piętro po piętrze: "Jakie straszne sceny rozegrają się, gdy Pan powstanie, by straszliwie wstrząsnąć ziemią! Wówczas spełnią się słowa z Księgi Objawienia 18,1–3." Cały osiemnasty rozdział Księgi Objawienia jest ostrzeżeniem przed tym, co ma przyjść na ziemię. Nie mam jednak żadnego szczególnego światła co do tego, co ma przyjść na Nowy Jork; wiem tylko, że pewnego dnia wielkie budynki tam zostaną powalone za sprawą Bożej mocy, która wywraca i obala. Z otrzymanego światła wiem, że na świecie jest zniszczenie. Jedno słowo od Pana, jedno dotknięcie Jego potężnej mocy i te masywne budowle runą. Rozegrają się sceny, których grozy nie potrafimy sobie wyobrazić. *Review and Herald*, 5 lipca 1906.

11 września 2001 roku zaczął padać późny deszcz, a ten deszcz wylewa się na tych, których reprezentują Eliasza i Mojżesza, i obejmuje czas milczenia. Czas milczenia dla Eliasza i Mojżesza jest również przedstawiony w jedenastym rozdziale Apokalipsy, gdzie Eliasza i Mojżesza, ci dwaj prorocy, którzy dręczyli świat, zostali „zabici” na ulicach. Lecz po trzech i pół dniach wyszli z jaskini na Horebie i wstąpili do nieba. W historii późnego deszczu poselstwo, reprezentowane przez tych dwóch posłańców, zostaje zabite i wyrzucone na ulicę, lecz nie zostaje pogrzebane aż do ich zmartwychwstania. To jedna z podstawowych prawd, które Lew z pokolenia Judy teraz odpieczętowanie.

Ostatnie trzy pieczęcie określają ostateczny ruch ludu Bożego, reprezentowany przez Eliasza i Mojżesza. Ten ruch umiera i zostaje wskrzeszony. To jest ruch, ponieważ Adwentyzm rozpoczął się jako ruch, który trwał do 1863 roku, kiedy odłożyli na bok pierwszą prawdę, do rozpoznania której został doprowadzony William Miller. W 1863 roku ruch się zakończył, ponieważ w 1863 roku zostali prawnie zorganizowani jako Kościół. Alfa i Omega stanowczo stwierdza, że jeśli rozpoczął swoją resztkę ludu jako ruch, zakończy go również jako ruch.

Zakończyliśmy teraz przegląd siedmiu zborów i siedmiu pieczęci. W ostatnich trzech pieczęciach widzimy dwie klasy odkupionych, reprezentowane przez Mojżesza i Eliasza. Te pieczęcie wszystkie świadczą o potężnym aniele z Objawienia osiemnastego rozdziału. Gdy zstąpił 11 września 2001 roku, dwie klasy odkupionych weszły w proces oczyszczania, mający na celu ujawnić i oddzielić dwie klasy czcicieli w obrębie ruchu u kresu adwentyzmu, prefigurowanego przez ruch na początku adwentyzmu. Daniel wskazuje, że jedna klasa, którą nazywa bezbożnymi, nie zrozumie wzrostu poznania, natomiast mądrzy zrozumieją. Mateusz informuje nas, że brak zrozumienia odpieczętowanego poznania identyfikuje pannę jako głupią. Mądre panny w kryzysie o północy dowodzą, że rozumieją i posiadają wzrost poznania. Mądrzy i głupi są reprezentowani przez zbór w Filadelfii albo zbór w Laodycei. Bezbożne, głupie panny Laodycei mają zostać wypłute z ust Pana, a mądrzy otrzymują imię Boże, czyli Jego charakter, na swoich czołach. Jeśli szósty zbór, Filadelfia, reprezentuje mądrych, to jak to możliwe, że siódmy zbór, Laodycea, reprezentuje bezbożnych? Jeśli tak, kolejność jest zaburzona, czyż nie? Rozwiązanie, rzecz jasna, daje Alfa i Omega.

Na początku pierwszego ludu nazwanego ludem Bożym, starożytnego Izraela, Mojżesz prefigurował Chrystusa u kresu tego ludu.

Mojżesz bowiem istotnie powiedział ojcom: Proroka podobnego do mnie wzbudzi wam Pan, Bóg wasz, spośród waszych braci; jego słuchajcie we wszystkim, cokolwiek wam powie. I stanie się, że każda dusza, która nie posłucha tego proroka, będzie wytracona spośród ludu. Dzieje Apostolskie 3:22–23.

U kresu pierwszego nazwanego ludem Bożym Jan Chrzciciel był Eliaszowym posłańcem, który przygotował drogę dla pierwszego przyścia Chrystusa. Następnie Jezus złożył ofiarę na krzyżu, a potem rozpoczął swoje arcykapłańskie dzieło w Miejscu Świętym niebiańskiej świątyni. Na początku drugiego nazwanego ludu Bożego, współczesnego Izraela, William Miller był Eliaszowym posłańcem, który przygotował drogę dla Drugiego Przyścia Chrystusa. Jezus

wówczas nagle wszedł do Miejsca Najświętszego i rozpoczął sąd. U kresu drugiego nazwanego ludu Bożego ostatni Eliaszowy posłaniec przygotował drogę, aby Chrystus rozpoczął okres sądu nad żywymi, doprowadził do zakończenia swojego dzieła jako Niebiański Arcykapłan oraz dokonał swojego Drugiego Przyjścia.

William Miller symbolizuje nie tylko postać, ale także ruch, z którym był związany.

Drząc, William Miller zaczął odsłaniać ludziom tajemnice królestwa Bożego, prowadząc swoich słuchaczy w głąb prorocत्व aż do drugiego przyjścia Chrystusa. Z każdym wysiłkiem stawał się mocniejszy. Jak Jan Chrzciciel zwiastował pierwsze przyjście Jezusa i przygotował drogę dla Jego przyjścia, tak William Miller i ci, którzy do niego dołączyli, głosili drugie przyjście Syna Bożego....

"Tysiące zostały doprowadzone do przyjęcia prawdy głoszonej przez Williama Millera, a słudzy Boży zostali wzbudzeni w duchu i mocy Eliasza, aby głosić poselstwo." Wczesne pisma, 229, 230, 233.

Na początku starożytnego Izraela Bóg powołał Mojżesza, który otrzymał czterdziestoletnie spaczone wykształcenie w Egipcie, co wymagało czterdziestu lat życia na pustyni, by usunąć z jego charakteru wpływ Egiptu. Czterdzieści lat po urodzeniu, rozumiejąc, że został wybrany, by wyprowadzić lud Boży z Egiptu, Mojżesz użył ludzkiej siły i zabił Egipcjanina. Czterdzieści lat później, przy gorejącym krzewie, zbuntował się przeciw Bożemu powołaniu. Po tym, jak w końcu przyjął powołanie, zlekceważył nakaz obrzezania syna, aż do chwili, gdy groziła mu śmierć. Na granicy Ziemi Obiecanej zbuntował się i uderzył w Skałę po raz drugi. Na początku starożytnego Izraela Mojżesz posiadał cechy charakteru Laodycejczyka. Mimo to wypełnił swoje wzniosłe i święte powołanie, w tym bycie typem Chrystusa u kresu starożytnego Izraela. Chrystus, który zmagał się z czepiającymi się szczegółów Żydami czy też z tymi, którzy mówili, że są Żydami, a nimi nie byli, reprezentował filadelfijski charakter. Na początku starożytnego Izraela Mojżesz przedstawiał Laodycejczyka potrzebującego złota, maści na oczy i białych szat. Na końcu Chrystus jest Filadelfianinem.

Na początku adwentyzmu William Miller, reprezentowany przez tych nielicznych w Sardes, którzy nie splamili swych szat, ucieleśniał Filadelfię, podobnie jak związany z nim ruch. U schyłku adwentyzmu ruch, który rozpoznał czas końca w 1889 roku, był tak samo laodycejcki jak Mojżesz. Ruch millerycki stanowi typ dla ruchu Future for America z proroczym zastrzeżeniem, że pierwszy ruch został wypełniony przez Filadelfijczyków w czasie Filadelfii, a ostatni ruch wypełnia się przez Laodycejczyków w czasie Laodycei.

Jestem świadkiem większej części proroczej historii tego ruchu od 1889 roku niż jakkolwiek inna osoba związana z historią Future for America i zaświadczam, że osobiście przeszedłem przez tę historię, zaczynając od 1889 roku, jako zdeklarowany adwentysta z Laodycei. Na tej drodze jest wiele dusz, które potwierdziłyby moje świadectwo. Mogę też z całą pewnością zaświadczyć, że ci związani z ruchem u kresu adwentyzmu byli również zdeklarowanymi adwentystami z Laodycei. Pierwszy lud denominacyjny zaczyna się od Laodycejczyka, który staje się Filadelfijczykiem, i kończy się na Filadelfijczyku. Drugi lud denominacyjny zaczyna się od Filadelfijczyka i kończy

się na Laodycejczyku, który jest wezwany, aby stać się Filadelfijczykiem. To jest podpis Alfya i Omegi.

Mimo nędznej, żalostnej duchowej ślepoty przywódcy i tych, którzy do niego dołączyli, Bóg nadal kierował i czuwał nad proroczymi kamieniami milowymi, które miały miejsce od 1989 roku aż do teraz. Pomimo duchowej nagości i ubóstwa przywódcy i tych, którzy do niego dołączyli, Bóg wciąż kierował rozpieczętowaniem prawd, które uznał za stosowne rozpieczętować. W swoim miłosierdziu, które nigdy nie jest oddzielone od Jego „prawdy”, obmyślił proces oczyszczenia, który umożliwił, by Laodycejczyk umarł, a następnie został wskrzeszony jako Filadelfijczyk. Ta śmierć i to zmartwychwstanie zostały ukazane typologicznie przez autorów ksiąg Daniela i Objawienia, którzy obaj zostali symbolicznie zabici i wskrzeszeni. Jan został wskrzeszony ze śmierci, jaką było wrzucenie go do kotła z wrzącym olejem, Daniel — z jamy głodnych lwów. Tak więc dwie księgi, które stanowią jedną księgę, kładą nacisk na symbol śmierci i zmartwychwstania jako część przesłania, które jest teraz rozpieczętowywane.

Gdy ruch w „ostatnich dniach” sądu śledczego (którego typem był ruch millerystów) zbliżał się do końca czasu, Bóg postanowił, aby przywódca i ruch zostali zabici, a następnie wskrzeszeni. W kontekście siedmiu zborów Laodycea została zabita 18 lipca 2020 r. i miała zostać wskrzeszona jako Filadelfia przed nadchodzącym prawem niedzielnym. Wskrzeszony ruch byłby z siedmiu zborów, lecz byłby ósmym. Ruch byłby ósmym, to jest z siedmiu.

Ten proroczy sekret opiera się w Księdze Objawienia na kilku świadkach, choć dotąd nie został rozpoznany. W tym okresie wchodzimy w próbę związaną z obrazem bestii, która, jak informuje nas siostra White, jest próbą poprzedzającą ustawę niedzielną. To przy ustawie niedzielnej Filadelfianie tej historii otrzymują pieczęć Bożą. Lecz muszą oni zdać próbę obrazu bestii, która nastaje przed zamknięciem czasu łaski.

Pan jasno mi ukazał, że obraz bestii zostanie utworzony, zanim zamknie się czas łaski; gdyż ma to być wielka próba dla ludu Bożego, przez którą rozstrzygnie się ich wieczny los. Twoje stanowisko jest taką płataniną sprzeczności, że tylko nieliczni dadzą się zwieść.

W Objawieniu 13 to zagadnienie jest jasno przedstawione; [Objawienie 13:11-17, cytowane].

"To jest próba, którą lud Boży musi przejść, zanim zostanie zapieczętowany. Wszyscy, którzy dowiedli swojej wierności Bogu przez zachowywanie Jego prawa oraz odmowę przyjęcia fałszywego sabatu, staną pod sztandarem Pana Boga Jehowy i otrzymają pieczęć Boga żywego. Ci, którzy wyrzekną się prawdy niebiańskiego pochodzenia i przyjmą niedzielny sabat, otrzymają znamię bestii" Manuscript Releases, tom 15, 15.

W obecnej historii dwa rogi, wcześniej utożsamiane z republikanizmem i protestantyzmem, już zmieniły się w demokrację i odstępczy protestantyzm. Gdy te dwa rogi zostaną w pełni połączone, utworzą jedną potęgę, jeden róg. W tym samym okresie Bóg wskaże i wywyższy prawdziwy róg protestantyzmu, aby ostrzec przed obrazem bestii. Te dwa rogi istnieją równolegle aż do czasu, gdy Stany Zjednoczone przestaną być szóstym królestwem prorocstwa biblijnego.

Apokalipsa 17 wskazuje, że trójstronny sojusz smoka (Organizacja Narodów Zjednoczonych), bestii (władza papieska) i fałszywego proroka (Stany Zjednoczone) jest mocą stanowiącą ósmą głowę, która jest z owych siedmiu. Te siedem głów to królestwa prorocstwa biblijnego, począwszy od Babilonu, następnie Medo-Persji, Grecji, a potem pogańskiego Rzymu. Piątym królestwem jest papieski Rzym, który według prorocstwa otrzymał śmiertelną ranę w 1798 roku. W tym momencie historii szóste królestwo prorocstwa biblijnego, Stany Zjednoczone, objęło tron, aż zostanie obalone w chwili wprowadzenia wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego.

Organizacja Narodów Zjednoczonych zostanie wówczas zmuszona przez potęgę, która przymusza cały świat, do uczynienia obrazu bestii. W tym momencie także szóste królestwo doznało śmiertelnej rany, ale Stany Zjednoczone wówczas zmuszą cały świat do przyjęcia swego przywództwa nad ONZ i zażądadają, by uznano również moralny autorytet papieża do sprawowania rządów nad potrójnym sojuszem.

I zwoździ mieszkańców ziemi przez te cuda, które miał moc czynić na oczach bestii; mówiąc mieszkańcom ziemi, aby uczynili obraz bestii, która otrzymała ranę od miecza, a jednak ożyła. I miał moc tchnąć życie w obraz bestii, tak aby obraz bestii przemówił i sprawił, że wszyscy, którzy nie będą oddawać pokłonu obrazowi bestii, zostaną zabici. Objawienie 13:13, 14.

Jedyna definicja „obrazu bestii” dana przez natchnienie jest taka, że przedstawia on połączenie Kościoła (władzy papieskiej) i państwa (Organizacji Narodów Zjednoczonych, przy czym Stany Zjednoczone kontrolują pozostałych dziewięciu królów). Izebel to władza papieska; Achab to Stany Zjednoczone, król dziesięciu północnych plemion.

Kiedy Stany Zjednoczone upadną w związku z prawem niedzielnym, Tyr (papstwo), który był zapomniany od 1798 roku, zostaje „przypomniany” i zaczyna swoje uwodzicielskie pieśni. Z powodu załamania finansowego, przedstawionego w pismach Ellen White jako „narodowa ruina”, Stany Zjednoczone są zmuszone zjednoczyć cały świat, aby zmierzyć się z biblijną potęgą, która sprawia, że ręce wszystkich ludzi zwracają się przeciwko niemu. Tą siłą jest islam, reprezentowany przez praojca islamu, Izmaela.

A anioł Pański rzekł do niej: Oto jesteś brzemienna i urodzisz syna, i nadasz mu imię Izmael, ponieważ Pan usłyszał twoje utrapienie. A on będzie człowiekiem dzikim; jego ręka będzie przeciwko wszystkim, a ręka wszystkich przeciwko niemu; i będzie mieszkał w obecności wszystkich swoich braci. Księga Rodzaju 16:11, 12.

Stany Zjednoczone zawierają sojusz z pozostałymi dziewięcioma królami, obejmując przywództwo. Czynią to jedynie na krótko, a następnie będą nalegać, by władza papieska stanęła na czele tego wszystkiego, tak jak Izebel kontrolowała Achaba.

Tak więc potrójny sojusz smoka, bestii i fałszywego proroka wspólnie wyrusza na Armagedon. Liczba osiem symbolizuje zmartwychwstanie, a królestwem, które prorocstwo wskazuje jako otrzymujące śmiertelną ranę, było piąte królestwo, władza papieska. Gdy papież zostanie wskrzeszony, stanie się ósmym królestwem i otrzyma kontrolę nad potrójnym sojuszem, a to ósme królestwo jest tą jedną głową spośród siedmiu królestw, którą wskazano jako otrzymującą

śmiertelną ranę, lecz natchnienie wskazuje również na uzdrowienie tej śmiertelnej rany.

"Gdy zbliżamy się do ostatniego kryzysu, sprawą najwyższej wagi jest, aby wśród narzędzi Pana panowały harmonia i jedność. Świat jest pełen burz, wojen i niezgody. A jednak pod jednym przywódcą — władzą papieską — ludzie zjednoczą się, by sprzeciwić się Bogu w osobie Jego świadków. To zjednoczenie spaja wielki odstępcę. Podczas gdy stara się zjednoczyć swoich popleczników w walce przeciwko prawdzie, będzie działał, by dzielić i rozpraszać jej obrońców. Zazdrość, złe podejrzania i obmowa są przez niego podsycane, aby wywołać niezgodę i rozdzwięk." Świadectwa, tom 7, 182.

Piąte królestwo, szóste królestwo i siódme królestwo w tym momencie wszystkie utraciły swoje odrębne królestwa, więc ich królestwa zostają wskrzeszone wspólnie jako jedno królestwo złożone z trzech części, podrabiając trójczłonową naturę Bóstwa.

Szóste królestwo, które rozpoczęło się od dwóch jagnięcych rogów i kończy się jako jeden róg, który mówi jak smok, posiada proroczą cechę władzy papieskiej, gdyż staje się obrazem bestii. To bestia, czyli władza papieska, jest przede wszystkim przedstawiona jako wskrzeszone ósme królestwo, które było spośród siedmiu. Jednak chociaż to władza papieska najbardziej bezpośrednio wypełnia proroczą zagadkę: że ósme jest z siedmiu, Stany Zjednoczone tworzą obraz papieżstwa i dlatego w sensie proroczym przejawiają te same cechy jak władza papieska.

Stany Zjednoczone rozpoczęły się w 1798 roku, kiedy, zgodnie z Księgą Izajasza, rozdział 23, Tyr, władza papieska, miał zostać zapomniany aż do końca szóstego królestwa. Rok 1798 był czasem końca dla millerystów na początku adwentyzmu. Do wiosny 1844 roku adwentyzm millerowski przyjął płaszcz protestantyzmu, który biegnie równoległe do rogu republikanizmu, reprezentującego rząd Stanów Zjednoczonych. Oba rogi są na tym samym zwierzęciu, więc przemierzają historię razem. Początek i koniec adwentyzmu biegną równoległe do rogu republikańskiego. Historia od 1798 roku, aż do momentu, gdy protestanci odrzucili poselstwo pierwszego anioła, była okresem, w którym Bóg ustanowił ten protestancki róg. Uczynił to poprzez proces próby, tak jak uczynił to w przypadku rogu republikańskiego. O równoległych rogach można powiedzieć wiele, ale nie teraz.

Republikański róg uprawia nierząd z odstępczym protestantyzmem, a nie z prawdziwym rogiem protestantyzmu, bo prawdziwy róg jest oblubienicą Baranka i jest dziewicą. Od czasu końca w 1989 roku urząd sprawowało siedmiu prezydentów. Szósty z tych prezydentów otrzymał śmiertelną ranę w tym samym roku, w którym ruch końcowy w adwentyzmie również otrzymał śmiertelną ranę. Ósmy prezydent od czasu końca w 1989 roku będzie tym, który otrzymał śmiertelną ranę, która została uleczona. Musi być prezydentem, który jest spośród siedmiu. W tym samym czasie, w 2020 roku, kiedy szósty prezydent otrzymał swoją śmiertelną ranę, róg, który obecnie niesie protestancki płaszcz, również został zabity. Podobnie jak w przypadku bestii katolicyzmu i obrazu bestii odstępczego protestantyzmu, tak też w przypadku prawdziwego rogu protestantyzmu. Róg protestantyzmu jest przedstawiony jako szósty kościół, który staje się ósmym, lecz jest spośród siedmiu.

Kiedy weryfikujesz te twierdzenia, pamiętaj, że przesłanie, które zostaje odpieczętowane tuż przed zakończeniem okresu próby, z całą pewnością zostanie przedstawione w kontekście zasady „początek ilustruje koniec”. To przesłanie zostanie przedstawione z wykorzystaniem metodologii „historycyzmu”, która posługuje się historią biblijną zestawioną z historią świata, aby wskazać koniec świata. To przesłanie wyrasta z ziemi.

Prawda wyrośnie z ziemi, a sprawiedliwość spojrzy z niebios. Zaiste, Pan da to, co dobre, a nasza ziemia wyda swój plon. Sprawiedliwość pójdzie przed Nim i wprowadzi nas na drogę Jego kroków. Psalm 85:11-13.

Nie chodzi tylko o to, że ziemia w tym fragmencie jest określona jako "kraina". Ten fragment w Psalmach nie tylko utożsamia "krainę" z "bestią z ziemi" z trzynastego rozdziału Apokalipsy, ale także zauważa, że "prawda" "wyrasta" z ziemi.

Jaki naród Nowego Świata w roku 1798 rósł w potęgę, dawał obietnicę siły i wielkości oraz przyciągał uwagę świata? Odniesienie tego symbolu nie pozostawia żadnych wątpliwości. Jeden naród, i tylko jeden, spełnia cechy tego proroctwa; wskazuje ono jednoznacznie na Stany Zjednoczone Ameryki. Raz po raz — niemal tymi samymi słowami — mówcy i historycy nieświadomie posługiwali się myślą natchnionego pisarza, opisując powstanie i rozwój tego narodu. Zwierzę było widziane, jak 'wyrasta z ziemi'; a według tłumaczy słowo oddane tu jako 'wyrasta' dosłownie znaczy 'rosnąć lub wyrastać jak roślina'. Wielki spór, 440.

Stany Zjednoczone są bestią z ziemi, która „wyrasta”. Dlatego, gdy sprawdzasz twierdzenia zawarte w tych artykułach, natchnienie wskazuje, że przesłanie będzie oparte na zasadzie, iż koniec jest ilustrowany przez początek, zostanie osadzone w kontekście historii budowanej linia po linii i musi pochodzić od głosu ze Stanów Zjednoczonych. Oczywiście w samych Stanach Zjednoczonych są fałszywe głosy, lecz zgodnie i na mocy autorytetu Słowa Bożego każdy posłaniec czy służba, zlokalizowana lub mająca swoje początki poza Stanami Zjednoczonymi, jest fałszywym światłem. Adwentyzm rozpoczął się w Stanach Zjednoczonych głosem człowieka i ruchem powstałym w Stanach Zjednoczonych. Jezus ilustruje koniec jakiejś rzeczy jej początkiem.

Kto ma uszy, niech słuca, co Duch mówi do kościołów.